

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. R.**

skazanego za czyn z art. 62 § 2 k.k.s. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 kwietnia 2024 r.,

z urzędu - w przedmiocie sygnalizacji obrońcy skazanego M. R. w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 7 listopada 2022 r., IV Ka 591/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 29 marca 2022 r., IX K 992/19,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego M. R. o wznowienie z urzędu na jego korzyść postępowania kasacyjnego zakończonego wydaniem przez Sąd Najwyższy w dniu 4 lipca 2023 r., V KK 133/23 postanowienia o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 7 listopada 2022 r., IV Ka 591/22 utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 marca 2022 r., IX K 992/19 - jako oczywiście bezzasadną.

W omawianym wniosku obrońca zamieścił wniosek o wstrzymanie wykonania w całości kary orzeczonej wskazanymi powyżej wyrokami: Sądu Rejonowego w Bydgoszczy jako Sądu, który ja orzekł i Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, który ja utrzymał w mocy – do czasu rozpoznania wniosku o wznowienie oraz spraw, które rozpoznawane będą w następstwie jego wniesienia.

W odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania prokurator wniósł o pozostawienie go bez rozpoznania, jako niedopuszczalnego z mocy prawa..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., który ma odpowiednie zastosowanie z mocy art. 545 § 1 k.p.k. także do w postępowaniu o wznowienie, w razie wniesienia inicjującego to postępowanie wniosku, a także stosownej sygnalizacji w tym przedmiocie, Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie objętego nimi orzeczenia.. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniosku, czy sygnalizacji w przedmiocie wznowienia świadczy o ich zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji wznowienia postępowania i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonego wniosku jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może

uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej sygnalizacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo jej uwzględnienia (tym bardziej w całości, skoro kwestia przedawnienia nie dotyczy wszystkich przestępstw za które M. R. został skazany) nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji. Dowodzi tego chociażby wyrażone przez prokuratora stanowisko w przedmiocie rozpoznawanego wniosku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

(r.g.)